

Het Hakgebergte

Prinses Super gooide een propje naar de rug van haar juf. Het was een stuk papier uit haar schoolschrift, waar ze twintig seconden op had gekauwd zodat het lekker goed bleef plakken op de juffenrug. Ze keek naar het tafeltje naast haar, waar Max zat. Hij stak zijn duim omhoog. Ze waren de enige leerlingen van de altijd dichtende juf Eugenia en ze haalden graag grapjes met haar uit.

‘Wat vloog daar zo vlug? Het is blijven plakken op mijn rug!’ zei de juffrouw opgewekt, terwijl ze met haar arm probeerde bij het propje te komen. Ze sloeg met haar linkerhand naar haar rug en toen met haar rechter. Ze sprong heen en weer, tot het propje eindelijk van haar rug op de grond viel. Super volgde elke beweging van de juf: zou ze boos worden? Heel even maar?

‘Kijk nou, het is een uitgekauwd propje, van mijn heerlijke prinsessenpopje!’ Juf Eugenia keek gelukkig naar haar leerling.

‘Hmpff,’ zei Super en ze rolde met haar ogen.

In Jippie was iedereen vrolijk. Altijd. Jarenlang was prinses Super de enige geweest in het hele land die wel eens een rothumeur had. De enige die niet altijd wilde zingen, die het stom vond als het regende en die kanariegeel en felroze helemaal geen mooie kleuren vond. Maar nu was Max er. Max was opgegroeid in buurland Grom, waar iedereen juist altijd humeurig was. Max was daar de enige geweest die wel eens grapjes maakte, die zin had in de dag en die kleren droeg die niet zwart of

donkerbruin waren. Hij was soms vrolijk en soms boos, soms humeurig en dan weer enthousiast. Nu woonden ze allebei in Jippie: Super in het kasteel en Max in een boerderij vlakbij, met zijn humeurige moeder. Samen zouden Max en Super later koning en koningin van Jippie worden, maar nu waren ze pas tien.

De juf had het uitgekauwde propje in de prullenbak gegooid en boog zich alweer vrolijk over Supers tafeltje heen. ‘Vertel me nu eens, lieve schat. Het Hakgebergte, waar ligt dat?’

Super veegde met een zakdoekje wat juffenspuug van haar voorhoofd. ‘Ik weet het niet, juffrouw Eugenia,’ zei ze. ‘Ik ken het Hakgebergte helemaal niet. Ik wil liever leren hoe ik later koningin kan worden.’

De juf boog zich nog dichtër over Supers tafeltje heen en zong in haar gezicht: ‘Lieve prinses, dat komt nog wel, later. Deze les gaat alleen over bergen en water.’

‘Geen zin in,’ gromde Super. ‘Juf, hoe word ik ooit koningin Super?’

Hoe moet ik een heel land leiden als ik groot ben? Dat kan ik toch helemaal niet.'

'Prinsessenkind, wees nou maar blij: je krijgt nog jaren les van mij.' Juf Eugenia huppelde door het lokaal en bleef staan bij de landkaart aan de muur van het klaslokaal.

'Mogen we niet naar buiten, juf Eugenia?' vroeg Max. 'Het is zulk lekker zomerweer.'

De juf draaide een pirouette. 'Noem één keer de bergen waar ik net naar vroeg, daarna is het wel weer genoeg.'

'Oké.' Max stond op en liep naar de kaart. Hij woonde nu twee maanden in Jippie en had al heel veel geleerd over belangrijke koninkrijkzaken. Maar het Hakgebergte kende hij nog niet.

'Hier!' riep hij tevreden. Hij wees op een groen stukje aan de linkerkant van de kaart. 'Het Hakgebergte ligt naast Grom en naast Jippie.'

Juf Eugenia knikte tevreden. 'Dat hebben jullie goed gedaan. Morgen wordt een grote dag, dus nu mag je gaan.'

'Wat ligt erachter, juf?' vroeg Super, terwijl ze opstond en haar schrift en pen in haar tas deed. 'Achter het Hakgebergte?'

'Lalalalala,' zong de juf.

'Juf Eugenia?' vroeg Super nog eens. 'Waar kom je als je de bergen over trekt?'

De juf begon nog harder te zingen. 'Noenoe, lalala, rompeldadieda.' Super en Max keken elkaar aan.

'Ik wil best buiten spelen,' zei Max. 'Maar nu wil ik eerst weten wat er achter die bergen ligt.'

Super stond op en ging heel dicht bij de landkaart staan. 'Hier, achter het groen staat een streepje bruin.' Ze prikte met haar vinger op de kaart. 'Alsof er een nieuw land begint. Vertel nou, juf. Hoe heet dat land? Dat moeten we toch weten als we koning en koningin zijn?'

'Met het Land van Hak krijgen jullie niet te maken, er zijn genoeg andere koninklijke taken.'

Juf Eugenia hield de deur van het klaslokaal voor Super en Max open en zwaaide alvast naar ze.

‘Het Land van Hak?’ vroeg Super en ze ging recht voor de zwaaiende juf staan. ‘Dat kende ik nog niet. Jij, Max?’

Max schudde zijn hoofd. Zijn bruine haar zwiepte heen en weer. Het kwam ongeveer tot zijn wangen, net lang genoeg om te zwiepen.

‘De mensen zijn er een gevaar, want ze slaan alles in elkaar.’ De juf bleef zwaaien terwijl ze het zei. ‘Ga nou maar spelen, denk niet aan die kaart. Het leven is net een hobbelpaard!’

‘Een hobbelpaard?’ vroeg Super.

‘Vrolijk en keurig, lieflijk en kleurig!’ zong juffrouw Eugenia.

Super schudde haar hoofd en keek Max aan. Die rolde met zijn ogen.

Super glimlachte. Het was fijn dat er nu iemand was in Jippie die net als zij het leven niet kleurig en keurig als een hobbelpaard vond. Ze liepen samen het klaslokaal uit en wandelden naar buiten.

‘In het Land van Hak slaan ze alles in elkaar. Wat zou juffrouw Eugenia daarmee bedoelen?’ vroeg Super, terwijl ze een waaiertje openklapte. Het was zomer en als de wind niet woei, was het behoorlijk heet.

Max haalde zijn schouders op. ‘Ik denk niet dat het waar is. Jullie dachten hier in Jippie toch dat wij in Grom in je neus zouden bijten?’

Super knikte. Dat had ze altijd geleerd. Pas toen ze door Grom was gereisd en iedereen haar neus met rust had gelaten, wist ze dat het niet zo was. ‘En jullie dachten in Grom toch dat wij in jullie oren zouden bijten?’ Nu knikte Max. ‘Echt wel. Dat denk ik nog steeds wel eens.’ Hij hield zijn handen lachend voor zijn oren.

‘Ik lust geen oren,’ zei Super. ‘Maar ik heb wel trek. Zullen we naar het kasteel gaan?’

Supers’ ouders, de koning en koningin van Jippie, waren glunderend de tafel aan het dekken in de eetzaal van het kasteel. ‘Super! Daar ben je!’ zei haar moeder. ‘Ik heb zo’n zin in morgen!’

‘Het is maar een feest, hè, mam?’ zei Super. Ze liep naar de grote bak met koekjes op tafel, pakte twee stroopwafels en gooide er een naar Max. ‘Nee schat,’ zei de koningin. ‘Dit is veel meer dan een feest. Dit wordt de mooiste dag van je leven!’

Super zuchtte. Dat zei haar moeder over elke dag.

Heel het land zou de volgende dag de verloving vieren van Max en Super. Zo ging dat nou eenmaal in Jippie. Je zocht als prinsesje iemand om later mee te trouwen, zodat je je daar niet druk over hoefde te maken. En zodat iedereen feest kon vieren, tien jaar voor het daadwerkelijke trouwfeest. De koning en koningin waren al weken bezig met de voorbereidingen. Er werden honderd taarten gebakken, tienduizend frietjes gesneden van de beste aardappels en de velden rondom het kasteel stonden vol tenten van acrobaten, clowns, toneelspelers en muzikanten. Het ging ze in Jippie meer om het feest dan om de verloving, maar iedereen vond Super en Max een uitstekend paar.

‘Mam?’ vroeg Super. ‘Hoe weet je als koningin wat je moet doen?’

‘Hoe bedoel je?’ vroeg haar moeder. ‘Op het feest?’

Super schudde haar hoofd. ‘Nee, altijd. Hoe weet je nou wat het beste is voor het land? Als ik later koningin ben, moet ik dat toch weten. En juf Eugenia leert het me niet!’ Super moest er vaak aan denken sinds ze terug was van haar reis naar Grom. Ze wist dat ze op een dag koningin zou worden, maar ze kon zich er helemaal niks bij voorstellen.

De koningin strooide wat roze confetti over de tafel en keek tevreden naar het resultaat. ‘Ik volg gewoon mijn hart,’ zei ze. ‘Dan komt het altijd goed.’ Super rolde met haar ogen. ‘Wat heb ik daar nou aan?’

‘Geef me je kroon,’ zei de koningin. ‘Ik zal hem oppoetsen zodat de zon erin weerkaatst en alles goud maakt.’

‘Eh, oké.’ Super pakte de kroon van haar hoofd en gaf hem aan haar moeder.

De koningin wreef er met een stukje van haar mantel enthousiast overheen. ‘Als ik even niet weet wat ik moet doen,’ zei ze, ‘dan vraag ik me af: wat zou de koningin doen? En dan weet ik het.’ Ze giechelde even. ‘Want ik ben de koningin! Dat is mijn advies.’

‘Bedankt,’ zei Super. ‘Denk ik.’

De koningin zette de opgepoetste kroon weer op het hoofd van haar dochter. ‘Ik heb toch zo’n zin in morgen,’ zei ze opnieuw.

Supers vader stond op een stoel die hij op tafel had gezet, en hing slingers op. ‘Ik heb een brief voor je, Super,’ zei hij. ‘Hij ziet er een beetje apart uit.’ Hij hield zich vast aan de kroonluchter en wees met zijn voet op een gitzwarte envelop die op tafel lag.

Super pakte hem op. In de linkerbovenhoek stond een zwart, glimmend kroontje. ‘Hij komt uit Grom,’ zei ze verbaasd. ‘Zouden de koning en koningin naar het verlovingsfeest komen?’

‘Je had ze een uitnodiging gestuurd, toch?’ vroeg Max.

Super knikte. Tijdens haar reis door Grom had ze gelogeed in het kasteel. De prinsen van Grom waren vreselijk, maar aan de koning en koningin zelf had ze best goede herinneringen. Ze vouwde de brief open. Sommige letters waren een beetje doorgelopen. Super wist wel waarom: de koningin van Grom hilde nogal eens.

Lieve Super,

Dank je wel voor de uitnodiging voor jullie grote feest.

Mijn man wordt kwaad van feesten omdat iedereen dan zo luidruchtig doet alsof het leven leuk is. Ik kan er ook niet zo goed tegen, ik word vooral erg verdrietig van cake. En we hebben allebei een hekel aan van die slappe, wapperende vlaggetjes. Wij komen wél naar Jippie toe, maar de reden is verschrikkelijk. Hartelijke groet en veel sterkte met je feestdag,

de koningin van Grom.

‘En?’ vroeg de koning. Hij klom voorzichtig van de stoel. ‘Komen ze lekker een stukje taart eten?’

Super schudde haar hoofd. ‘Het is een rare brief. De koningin zegt dat ze niet naar het feest komt, maar wel naar Jippie.’

‘Naar Jippie?’ vroeg Max. ‘Waarom dan?’

‘Dat staat er niet. De reden is verschrikkelijk, schrijft ze. Maar ja, dat vinden ze daar al snel.’ Ze vouwde de brief op en legde hem terug op tafel.

‘Het zal wel meevallen,’ zei Supers moeder lachend. ‘Heeft je moeder ook zo’n zin in het feest, Max?’

Max schudde zijn hoofd. ‘Maar ze komt wel, hoor.’

‘Ik heb haar een prachtige japon gestuurd,’ zei de koningin. ‘Grasgroen met roze mouwen en oranje linten langs de heupen.’

Max verslikte zich in de laatste hap van zijn stroopwafel. ‘Mijn moeder haat kleuren!’

‘Ja, maar dit zijn hele mooie kleuren,’ zei de koningin. ‘Hele mooie, felle feestkleuren.’

‘Ik ga wel even bij haar langs,’ zei Max en hij holde de eetzaal uit.

‘Ik ga mee!’ zei Super en ze pakte nog twee stroopwafels voor onderweg.

‘Kom op tijd terug voor ons heerlijke bijna-feest-diner vanavond!’ riep de koningin haar achterna.

Het cadeau van JORIS!!

‘Weet jij hoe je koning moet worden?’ vroeg Super aan Max.
Max schudde zijn hoofd.

Ze wandelden samen het korte eindje van het kasteel naar de boerderij van Max en zijn moeder Mannie. Onder de kasteelpoort door, over de ophaalbrug, door het weiland.

‘Hoe moet dat later dan?’ vroeg Super. ‘Maak je je geen zorgen? Koningin Super, dat klinkt toch heel gek.’

‘Ik hoef pas over tien jaar koning Max te zijn,’ zei Max. ‘Ik maak me meer zorgen of mijn moeder morgen wel komt. En of ze de jurk van jouw moeder niet in duizend stukjes heeft geknipt.’

Super glimlachte. ‘Daar maak ik me ook zorgen over.’

Mannie zat aan de tuintafel in de schaduw van een grote eik, op het erf van haar boerderij en at een boterham.

‘Hi, mam,’ zei Max. ‘Hoe gaat het?’

‘Slecht,’ zei Mannie.

‘Die boterham ziet er lekker uit,’ zei Super.

Mannie schudde haar hoofd. ‘Het brood is oud en vies.’

‘Maar dat wil je zelf,’ zei Max. Dat was waar. Elke ochtend kwam de bakker langs met verse, nog ovenwarme bolletjes. Mannie kocht ze, legde ze in de kast en at ze pas op als ze hard begonnen te worden. Lekker brood vond ze ellendig, omdat je dan bij elke hap wist dat het alweer bijna op was. Bij oud brood had ze dat probleem niet.

Max en Super pakten allebei een stoel en schoven aan bij Mannie.

‘Heb je een pakketje gekregen van de moeder van Super?’ vroeg Max. Mannie zuchtte diep. ‘Ja. Wie wil er nou een groene jurk? Dan lijkt je op snot! En roze mouwen?’ Ze schudde haar hoofd. Mannie had een zwarte blouse aan en een zwarte broek. Ze had net een stapeltje nieuwe kleren laten komen uit Grom, die door een verveelde ezel de grens over waren gebracht.

‘Zou je die jurk aan willen doen morgen?’ vroeg Max. ‘Dat zou de koningin zo gelukkig maken.’

‘Geluk bestaat niet, dat weet je best,’ zei Mannie.

‘O ja,’ zei Max. ‘Dat is waar. Maar zou je hem toch aan willen doen?’

‘Als je die jurk aandoet, dan zie je zelf de kleuren niet,’ zei Super.

‘Andere mensen zien ze alleen.’

Mannie dacht even na. ‘Maar als ik naar beneden kijk? Dan zie ik die vreselijke oranje linten hangen.’

‘Dan kijk je niet naar beneden,’ zei Max.

‘Dan struikel ik vast over een steen, omdat ik niet zie waar ik mijn voeten zet. En dan val ik een gat in mijn hoofd.’

‘Dan neem je voor de zekerheid wat pleisters mee,’ zei Max.

‘Komt Rolf je morgen ophalen?’ vroeg Super. Rolf was een van de lakeien uit het kasteel. Hij was met Super mee geweest naar Grom en kende Mannie en Max daardoor goed. Rolf en Mannie waren vrienden geworden, ook al was er geen enkel onderwerp waar ze het over eens waren. Mannie knikte. ‘Op zijn paard. Zodat ik dat vreselijke eind niet hoeft te lopen.’

‘Fijn dat je komt,’ zei Super. ‘Ik moet nu terug, we hebben een diner op het kasteel met een paar gasten.’

‘Tot morgenochtend,’ zei Max. ‘Ik kom wel bij jullie ontbijten. Lekker vers brood.’ Toen keek hij plagend naar zijn moeder.

Die haalde haar schouders op. ‘Eten hoort niet lekker te zijn. Je weet wat we in Grom altijd zeggen: het is in een paar happen weg. En dan wordt het poep.’